

Samen kerken!

Nieuw leven !

Twee weken geleden moest ik onverwachts naar mijn geboortestreek, West Zeeuws Vlaanderen, voor de begrafenis van een oom die op 90 jarige leeftijd was overleden. Iemand van een generatie die het nodige heeft meegemaakt. Tijdens het in memoriam, door een van zijn zonen in het Zeeuwse dialect uitgesproken, kwam dat uitgebreid aan bod. Veel dorpen in deze streek zijn aan het eind van de Tweede Wereldoorlog behoorlijk verwoest door de bombardementen van de geallieerden en Breskens, waar hij toen woonde, was daarop geen uitzondering. Hij was bij een van de bombardementen zwaargewond geraakt en jaren van operaties volgden om alle scherven uit zijn lichaam te verwijderen. In 1953, halverwege het oorlogsherstel, had dit vissersdorp ook nog eens het nodige te stellen met de gevolgen van de watersnoodramp, waardoor een deel wat juist was hersteld weer onder water kwam te staan. Maar ondanks al deze ellende die hem is overkomen heeft hij uiteindelijk een respectabele leeftijd bereikt en door hard werken een goed leven kunnen opbouwen. De oorlog bracht hem namelijk ook voorspoed. Samen met zijn broer had hij een slopersbedrijf die oorlogsbunkers opruimde, waarmee de streek en met name de duinen waren bezaaid. Het kan verkeren.

Ook nieuw leven is uit hem voortgekomen: 5 kinderen, een grote schare kleinkinderen en een achttal achter-kleinkinderen. Twee vissers heeft hij voortgebracht die wekelijks de ruwe zee trotseren met hun vissersboot om garnalen, kabeljauw, tong en andere vissoorten aan land te brengen.

Tijdens zo'n afscheidsviering besef je dan ook dat dood en verderf niet het laatste woord hebben; dat hoe diep men ook door het dal moet gaan, uiteindelijk het goede altijd weer zegeviert. Na de kille, koude winterperiode breekt de lente weer aan, lammetjes in de wei, bomen en struiken lopen weer, bloesem aan de bomen. Na regen komt zonneschijn. Nieuw leven komt er aan, in de natuur en ook bij de mens. Dit is het verhaal van Pasen. Een verhaal wat afgelopen week op hedendaagse wijze nog eens door meer dan drie miljoen mensen is beleefd toen ze naar de Passion keken. En wat in duizenden kerken over de hele wereld afgelopen weekend is gevierd: uiteindelijk overwint nieuw leven, in wat voor vorm dan ook, de dood.

De Joden vieren met Pasen de uittocht uit Egypte, waarbij ze na 40 jaar zwerven door de woestijn aankwamen in het beloofde land. Vluchtelingen kunnen uit dit verhaal en uit de vele andere Paas- en opstandingsverhalen hoop putten. Uit de puinhopen in hun land van herkomst zal uiteindelijk weer nieuw leven voortkomen. Tot die tijd zullen we hen moeten helpen, om te beginnen door ze met open armen te ontvangen, hen (al dan niet tijdelijk) onderdak te geven; brood met hen te delen, zoals een tweeduizend jaar geleden ook brood werd gedeeld als teken van eenheid en genegenheid.

Maar waar beginnen we en waar eindigt het? De vluchtelingenstroom is nog nooit zo groot geweest als in onze tijd. Wat als met die grote stroom ook allerlei criminelen en terroristen ons land binnenkomen? Angst is een slechte raadgever, angst verlamd, verhard. Maar iedereen zomaar op zijn blauwe (of bruine) ogen geloven is ook naïef. We zullen de gulden middenweg moeten zien te vinden, door ons gevoel, gebaseerd op christelijke normen en waarden, te laten spreken. Zo verkeerd was dat nog niet bleek zo vaak in het verleden, toen we nog tolerant heetten te zijn.

Gustaaf Boerjan
Stichting Noodopvang Dakloze Asielzoekers